

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 028155 21 Uvp
Banjaluka, 18.05.2023. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz učešće Nataše Božić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi „L. DM“ d.o.o. D., koga zastupa punomoćnik R.S., advokat iz D. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj ... od 18.11.2020. godine tuženog Ministarstva..., u predmetu ostvarivanja prava na dodjelu sredstava poslovnim subjektima i preduzetnicima radi saniranja posljedica pandemije virusa Korona, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 028155 20 U od 11.10.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj 18.05.2023. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 028155 20 U od 11.10.2021. godine, se preinačava tako da se tužba odbija kao neosnovana, te se preinačava i odluka o troškovima spora, tako da se odbija zahtjev tužioca za nadoknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 880,00 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke uvažena je tužba i uvodno označeni akt tuženog poništen, u stavu 2. izreke obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 750,00 KM, a u stavu 3. izreke preostali zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 130,00 KM je odbijen. Osporenim aktom odbijen je zahtjev tužioca za odobravanje sredstava po osnovu smanjenog obima poslovanja u mjesecu aprilu 2020. godine.

Uvaženje tužbe obrazloženo je pozivom na odredbu člana 7. stav 1. i 3. Uredbe o dodjeli sredstava poslovnim subjektima i preduzetnicima radi saniranja posljedica pandemije virusa Korona za april 2020. godine („Sl. glasnik RS“, broj 54/20, u daljem tekstu: Uredba), kojom je propisano da smanjen obim poslovanja podrazumijeva pad poslovnog prihoda u aprilu 2020. godine u iznosu najmanje 20% u odnosu na prosječan mjesečni prihod u periodu od januara do aprila 2019. godine, pa je uvidom u spis predmeta i podatke koje je tužilac naveo u prijavi utvrđeno da je prosječni mjesečni prihod koji je tužilac ostvario u periodu od januara do aprila 2019. godine iznosio 688,75 KM, a u aprilu 2020. godine isti je iznosio 723,00 KM. Međutim sud smatra da nije dovoljno samo utvrditi da li je došlo do smanjenog obima posla na osnovu ostvarenog prihoda već je potrebno utvrditi da li je isti broj radnika radio kod tužioca u periodu od januara do aprila 2019. godine i u aprilu 2020. godine, čime se tuženi nije bavio, a bilo je neophodno radi pravilnog rješenja ove upravne stvari. Ovo iz razloga što je tužilac u periodu od januara do aprila 2019. godine imao 2 zaposlena radnika koja su ostvarila prihod od 688,75 KM, a u aprilu 2020. godine 4 zaposlena radnika koja su ostvarila prihod od 723,00 KM. Kada

se ima u vidu broj zaposlenih radnika u navedenim periodima onda se sa sigurnošću može zaključiti da je tužilac imao smanjen broj poslovanja odnosno pad poslovnog prihoda u aprilu 2020. godine, više od 20% jer se sa duplo većim brojem radnika mogao očekivati i duplo veći promet što je tužilac osnovano istakao u tužbi.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude tuženi pobija navedenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava odnosno člana 7. stav 1. i 3. Uredbe koja je od uticaja na zakonito i pravilno rješenje ove upravne stvari. Sud je stava da je tuženi nepravilno utvrdio da kod tužioca nije bio smanjen obim poslovanja u relevantnom periodu samo na osnovu ostvarenog prihoda, te da je trebao da uzme u obzir broj radnika koji je kod tužioca radio u periodu 2019. godine i u aprilu 2020. godine. Ovakav zaključak suda je pogrešan i u suprotnosti sa materijalno pravnom normom iz člana 11. stav 4. tačka 2. Uredbe iz sljedećih razloga: Tužilac je podnio prijavu za dodjelu sredstava dana 05.05.2020. godine po osnovu prava iz člana 6. stav 1. tačka 1. i 2. i člana 7. stav 1. tačka 2. (smanjen obim poslovanja). Članom 6. Uredbe propisani su uslovi koji se moraju ispuniti da bi ostvario sredstva za april 2020. godine, a to je da ima registrovano sjedište preduzeća na teritoriji Republike Srpske, da nije smanjio broj radnika za više od 40% u periodu od 29.02.2020. do 30.04.2020. godine ako zapošljava manje od 10 radnika i da nije smanjio broj radnika za više od 10% u istom periodu ako zapošljava više od 9 radnika. S obzirom da iz prijave tužioca proizlazi da je na referentne datume zapošljavao manje od 10 radnika, to je pored ispunjenosti uslova iz člana 6. stav 1. tačka 1. Uredbe organ utvrđivao ispunjenost uslova iz člana 6. stav 1. tačka 2. Uredbe, odnosno da li je tužilac smanjio broj radnika za više od 40% u relevantnom periodu 2020. godine. U konkretnom predmetu utvrđeno je da je tužilac zadržao postojeći broj radnika, 4 radnika, čime je ispunio propisani uslov, pa je preostala da se ocjeni ispunjenost uslova iz člana 7. stav 3. Uredbe pod kojim se podrazumijeva pad poslovnog prihoda u aprilu 2020. godine u iznosu od najmanje 20% u odnosu na prosječan mjesečni prihod od januara do aprila 2019. godine. Uvidom u podatke o prihodima iz 2019. i 2020. godine ustanovljeno je da tužilac nije imao pad prihoda za više od 20%, već uvećanje prihoda. Ta je ključna činjenica utvrđena pravilnom primjenom navedenih odredaba Uredbe, jer je tužilac prema podacima iz prijave u periodu od januara do aprila 2019. godine imao prosječan prihod od 688,75 KM, a u aprilu 2020. godine imao prihod od 723,00 KM. U pobijanoj presudi po pitanju utvrđivanja ispunjenosti uslova u vezi smanjenog obima poslovanja zauzet je dijametralno suprotan stav u odnosu na odredbu člana 11. stav 4. tačka 2. Uredbe te zaključeno da je za utvrđivanje ostvarenog prihoda odnosno postojanja pada prihoda od uticaja činjenica broja zaposlenih radnika u relevantnom periodu s obzirom da je tužilac povećao broj radnika u 2019. godini, pa sa duplo većim brojem bi se mogao očekivati duplo veći promet. Iz navedenog se može zaključiti da sud presudu zasniva na pretpostavci nespornog linearnog povećanja prihoda u odnosu na povećan broj zaposlenih te da sud uvodi novi metodološki pristup utvrđivanju smanjenog obima posla koji nije propisan u članu 11. Uredbe, konkretno u stavu 4. tačka 2. Uredbe. Tuženi je stava da se radi o diskrecionoj procjeni suda da je prihod morao biti duplo uvećan u situaciji duplo većeg broja radnika što je proizvoljno i postavlja se pitanje na osnovu kojih dokaza je sud zasnovao predmetnu pretpostavku. Prilikom utvrđivanja ispunjenosti uslova iz člana 6. stav 1. tačka 2. Uredbe tuženi je cijenio odnos broja radnika na dva referentna datuma i to od 29.02.2020. godine do 30.04.2020. godine te okolnost da li je došlo do smanjenja broja radnika za više od 40%. Okolnost da li je tužilac povećao broj radnika u određenom periodu i koji bi prihod u tom slučaju mogao imati odnosno na koji način utvrditi procenat eventualnog povećanja prihoda po osnovu prostog povećanja broja radnika nije pravno relevantna za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Smatra da je pobijana presuda nezakonita te predlaže da se zahtjev usvoji i pobijana presuda ukine.

Tužilac nije dao odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Sl. glasnik RS“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je postupak pokrenut zahtjevom tužioca za odobravanje sredstava po osnovu smanjenog obima poslovanja pa je tuženi, kao nadležni organ, donio osporeni akt kojim je utvrdio da tužilac ne ispunjava uslove iz odredbe člana 7. stav 3. Uredbe zbog čega je njegov zahtjev odbijen. Pobijanom presudom je uvažena tužba i poništen osporeni akt, iz razloga navedenih u uvodnom dijelu obrazloženja ove presude.

Da bi pravni subjekt ostvario pravo na pomoć zbog smanjenog obima poslovanja mora ispuniti uslove propisane odredbama člana 11. stav 2., člana 6. i člana 7. Uredbe. Tužilac je registrovan kao privredni subjekat društvo sa ograničenom odgovornošću, djelatnost održavanje i popravka motornih vozila sa sjedištem na području Republike Srpske, a što je potvrđeno podacima iz prijave tužioca i podataka Poreske uprave Područni centar D., zatim je utvrđeno da tužilac kao podnosilac zahtjeva u periodu od 29.02.2020. godine do 30.4.2020. godine nije smanjio broj radnika pa ispunjava i drugi uslov iz člana 6. Uredbe.

Odredbom člana 7. stav 3. Uredbe je propisano da smanjen obim poslovanja podrazumijeva pad prihoda poslovanja u mjesecu aprilu 2020. godine u procentu od najmanje 20% u odnosu na prosječni mjesečni poslovni prihod u periodu od januara do aprila 2019. godine.

Kako je tužilac u periodu od januara do aprila 2019. godine ostvario prosječan prihod od 688,75 KM, dok je u aprilu 2020. godine ostvario prihod od 723,00 KM što je povećanje, a ne umanje prihoda, zbog čega ne ispunjava jedan od uslova koji je propisan odredbom člana 7. stav 1. tačka 2. u vezi člana 7. stav 3. Uredbe za ostvarivanje prava na pomoć dodjelom novčanih sredstava.

Iz navedenih razloga, pravilno je odbijen zahtjev tužioca za odobravanje sredstava po osnovu smanjenog obima poslovanja u aprilu mjesecu 2020. godine, jer prihodi ostvareni u tom mjesecu nisu procentualno manji za najmanje 20% od prihoda ostvarenih u periodu od januara do aprila 2019. godine.

Shodno navedenom nižestepeni sud, kod činjenice da je tužilac povećao broj radnika u 2019. godini, pogrešno zaključuje da je za utvrđivanje ostvarenog prihoda odnosno postojanja pada prihoda od uticaja činjenica broj zaposlenih radnika u relevantnom periodu. Sud smatra da bi prihod morao biti duplo uvećan u situaciji duplo većeg broja radnika, što je pretpostavka, na kojoj se ne može zasnovati činjenično utvrđenje, a niti je to kao uslov propisan u odredbi člana 6. i člana 7. Uredbe, na što tuženi u zahtjevu osnovano ukazuje.

Iz iznijetih razloga, ovaj sud nalazi da su pobijanom presudom ostvareni razlozi iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog uvažava na način određen u izreci ove presude na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. toga zakona, jer nisu ostvareni razlozi iz člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Tužilac nije uspio u sporu, pa mu ne pripadaju troškovi upravnog spora, zbog čega je odbijen njegov zahtjev na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana

397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić